

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **A. R.**, narozený dne XXX
státní příslušnost XXX
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-70233-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“ nebo odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 3. 2019, č. j. OAM-114792-28/MC-2018. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 87p odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v návaznosti na § 87f odst. 1 téhož zákona, zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie podaná podle ustanovení § 87o odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce přestal splňovat podmínky stanovené

v § 15a zákona o pobytu cizinců a přestal na území České republiky pobývat společně s občanem Evropské unie.

2. Žalobní námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nesprávné posouzení existence partnerského soužití žalobce s partnerkou.
4. Blíže uvádí, že nesouhlasí s žalovaným, který dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože se žalobci nepodařilo prokázat, že by měl žít se svojí českou partnerkou ve společné domácnosti, a že by jejich vztah bylo možné pokládat za trvalý partnerský vztah. Uvedený závěr je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Žalovaná i prvostupňový orgán dezinterpretovaly provedené důkazní prostředky, když za hlavní důvod vedoucí k uvedenému závěru pokládaly výsledky několika pobytových kontrol, které však mohly zachytit pouze několik konkrétních okamžiků v soužití žalobce a jeho partnerky a při nichž nadto nevyšla najevo jakákoliv skutečnost, která by tvrzení žalobce vyvracela - tedy, že by bylo zjištěno, že žalobce či jeho přítelkyně žije s jiným partnerem, či že např. soužití žalobce a jeho partnerky zaniklo.
5. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného týkající se rozporů ve výpovědi žalobce a jeho partnerky. Podle žalobce jde o dezinterpretaci těchto výpovědí. Žalobce uvádí, že pokud jde o porovnání míry shodných vyjádření žalobce a jeho partnerky, pak údajné rozpory jsou zanedbatelného charakteru a svědčí pouze o rozdílnosti, co žalobce a jeho partnerka považují za důležité. Správní orgány nesprávně vyhodnotily zjištěný skutkový stav a dospěly k nesprávnému závěru o neexistenci trvalého partnerského vztahu mezi žalobcem a jeho partnerkou, což je v rozporu s řadou důkazních prostředků, především výpovědí žalobcovy partnerky, která podrobně a dobrovolně popsala existenci a dobu trvání svého trvalého vztahu.
6. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítá nesprávné hodnocení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Žalobce připouští, že žalovaný vyhodnotil tuto otázku obsáhleji než prvostupňový orgán, přesto má i posouzení žalovaného za nedostatečné. Žalovaný nevzal v potaz, že žalobce má na území České republiky rodinné vazby, které netvoří jen jeho partnerka, ale i jeho sourozenci, kteří na území České republiky legálně pobývají. Jedná se o jeho sestru paní A. G., nar. ..., bratra pana J. R., nar. ... pobývajících zde na základě uděleného dlouhodobého pobytu, bratra pana P. R., nar. ..., pobývajících zde na základě fikce pobytu podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců s ohledem na probíhající řízení o udělení přechodného pobytu a bratra A. R., nar. ..., pobývajících zde na základě trvalého pobytu. Tyto skutečnosti musely být žalovanému známy již z žalobcovy žádosti, respektive z přístupných databází, společně s dlouhodobostí pobytu žalobce na území České republiky. Úvaha o zásahu tedy nedostatečně postihuje žalobcovu rodinnou situaci v souvislosti s eventuálním zásahem rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života.
8. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
9. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. K námitkám v prvním žalobním bodu ohledně tvrzeného nesprávného posouzení existence partnerského vztahu uvedla, že žalovaná se v rámci posouzení podmínek stanovených v § 15a zákona o pobytu cizinců zabývala jak kvantitativní tak kvalitativní stránkou žalobcem tvrzené vazby. Dospěla však ve shodě s prvostupňovým orgánem k závěru, že v případě žalobcem tvrzené vazby se o určitý vztah jednat může, nicméně jej nelze v souladu se správní judikaturou i evropskou

judikaturou podřadit pod § 15a zákona o pobytu cizinců. V rámci testu proporcionality byly zhodnoceny veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Otázka naplnění podmínky stanovené v § 15a zákona o pobytu cizinců byla řádně vyhodnocena a žalovaná se zabývala všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, jak stanoví správní řád.

10. K námitkám ve druhém žalobním bodu ohledně tvrzeného nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce uvádí žalovaná, že se s těmito námitkami vypořádala v rámci napadeného rozhodnutí, což připouští i sám žalobce, když v žalobě pouze rozporuje, že nebyl posouzen rodinný život ve vztahu k širší rodině žalobce, tedy k sestře žalobce a dvěma bratrům, kteří pobývají na území České republiky. Žalovaná odkazuje na strany 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde se otázce přiměřenosti široce věnuje. Podle žalované se v daném případě dostatečným (a vyčerpávajícím) způsobem vypořádala s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž k předmětnému posouzení došlo v souladu s Úmluvou o ochraně lidských práv a konstantní správní judikaturou, na níž je v rámci žalovaného rozhodnutí odkazováno. Nadto se otázce posouzení přiměřenosti věnoval (ač zkratkovitě) již správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručena dne 16. 10. 2019), a žalovaný ve vyjádření k žalobě výslovně uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. Podle ust. § 87p odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 7. 2018: „*Ministerstvo dobu platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f*“.
15. Podle ust. § 87f odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 7. 2018 „*Přechodný pobyt rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, ministerstvo dále ukončí, pokud přestal splňovat podmínky uvedené v § 15a nebo přestal na území pobývat společně s občanem Evropské unie, zejména pokud občan Evropské unie ukončil svůj pobyt na území nebo mu byl přechodný pobyt na území zrušen, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.*“
16. V daném případě ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 16. 5. 2018 žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie podle ustanovení § 87o odst. 3 zákona o pobytu cizinců (dále jen „žádost“), kdy v tiskopise žádosti pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky, v rubrice účel pobytu, uvedl „*přechodný pobyt-rodinny příslušn.*“
17. Podle § 15a zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel, rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana

Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na

této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož

je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt. Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana Evropské unie

neuvezeným v odstavci 1, pokud ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez

osobní péče občana Evropské unie, a nebo má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti

partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

18. Správní orgány na základě spisového materiálu dospěly k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když je svobodný a bezdětný. Není dítětem občana Evropské unie mladším 21 let, když jeho rodiče mají státní občanství Republiky Kosovo a žalobce je starší 21 let. Současně ze spisového materiálu nevyplývá, že by se žalobce

soustavně připravoval na budoucí povolání, nebo se ze zdravotních důvodů nemohl na výkon

budoucího povolání připravovat, ani skutečnost, že by z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nebyl schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost (naopak, sám uvádí, že vykonává výdělečnou činnost). Žalobce nelze považovat ani za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, když nebylo prokázáno, že by žalobce v domovském státě nebo jiném státě, kde měl povolen pobyt, pobýval před vstupem na území ve společné domácnosti spolu s občanem Evropské unie. Spisový materiál neobsahuje ani doklad o tom, že by žalobce byl občanem Evropské unie vyživován, ani se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokázal sám postarat bez osobní péče občana

Evropské unie.

19. Na základě spisového materiálu dospěly správní orgány rovněž k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobce v pozici žadatele o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti. Právě proti tomuto závěru brojí žalobce podanou žalobou, když *v prvním žalobním bodu* namítá nesprávné posouzení existence partnerského soužití žalobce s partnerkou.
20. Podle Městského soudu v Praze byl spisový materiál správními orgány shromážděn v dostatečné míře a je rovněž dostatečnou oporou pro skutkové i právní závěry obsažené

v napadených rozhodnutích. Z tohoto důvodu soud žalobci nepřisvědčil, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci (viz dále).

21. Žalobce tvrdí, že správní orgány dezinterpretovaly důkazní prostředky, především výsledky pobytových kontrol v návaznosti na výpověď žalobce a výpověď jeho partnerky a rovněž nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že výpovědi žalobce a jeho partnerky jsou rozporné. Soud se s uvedeným neztotožnil a konstatuje, že žalobce vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí obsahově shodné námitky, s nimiž se žalovaný řádně vypořádal na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil s poukazem na soudní judikaturu, že pokud má být vztah dvou osob podřazen pod § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musí být kumulativně naplněno jak kvantitativní tak kvalitativní hledisko, když kvantitativní

hledisko představuje „trvalost vztahu“ a kvalitativní hledisko pak „sdílení společné domácnosti“. Žalovaný shodně s prvostupňovým orgánem poukázal na skutečnost, že *„zejména provedenými výsledky odvolatele a jeho družky vyvstaly nezanedbatelné rozpory v uspořádání vzájemných vztahů, když v rámci výsledků nevznikla mezi odvolatelkou a druhem odvolatelky shoda ani na tak zásadní skutečnosti, jakou je znalost ostatních členů rodiny odvolatele. Odvolatel rovněž nejprve nevěděl, že jeho družka nemůže mít děti a ani skutečnost, že družka odvolatele darovala ledvinu.“* Za nevěrohodné shledal žalovaný, že žadatel s družkou nemohou předložit další společné fotografie z důvodu, že se neradi fotí, neboť družka se živí jako fotomodelka. Žalovaný poukázal rovněž na skutečnost, že od začátku tvrzeného vztahu již uplynuly více než dva roky, přesto nebyly na adrese, kde mají společně pobývat, ani jednou, v rámci prověření pobytu Policíí, společně zastiženi, přičemž ze záznamů z pobytových kontrol Policie rovněž vyplývá, že ani další dotazování nájemníci z předmětné nemovitosti žádného z nich neznají. K tomu žalovaný dodal, že v bytě, kde je žalobce hlášen, mají pobývat i jiné další osoby, není proto jednoznačně prokázáno, komu věci v daném bytě patří, když naopak družka žalobce je podle centrálního registru obyvatel hlášena na odlišné adrese než žalobce a na této adrese také byla zastižena při místním šetření Policie. Na základě uvedeného skutkového stavu dospěl žalovaný k závěru, že v daném případě převažují skutečnosti svědčící o tom, že vztah žadatele a jeho družky nelze považovat za trvalý a rovněž k závěru, že v daném případě není prokázáno ani „sdílení společné domácnosti“, když družka žadatele je na území hlášena na jiné adrese, než je hlášen žadatel a na této adrese byla i zastižena. Z provedených výsledků vyplynulo rovněž, že družka žadatele tráví dovolené s jinými osobami než s žadatelem a na sociálních sítích vystupuje jako partnerka jiné osoby, než je žadatel; nadto na žadatelem hlášené adrese, kde by měl podle výpovědi žadatel pobývat s družkou, nebyli nikdy společně zastiženi. Uvedené odůvodnění rozhodnutí neshledal soud rozporným s výpověďmi žalobce a jím uváděné partnerky. Soud k tomu doplňuje, že v posuzované věci se jedná o řízení o žádosti, kdy břemeno tvrzení a důkazní tíží žadatele, nikoliv správní orgán, bylo tedy především v zájmu žadatele podložit svá tvrzení, že jeho vztah k uváděné družce lze považovat za vztah trvalý a vykazuje současně znaky „sdílení společné domácnosti“. Z průběhu správního řízení vyplývá, že žalobce byl po podání žádosti vyzván k doložení prokázání této skutečnosti (výzva ze dne 21. 6. 2018, č. j. OAM-114792-8/MC-2018, doručená dne 2. 7. 2018) a rovněž mu byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (výzva ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-114792-27/MC-2018), což žalobce využil osobně téhož dne, tj. dne 21. 1. 2019. Žalobce tedy měl dostatečný prostor, aby své důkazní povinnosti dostál. Správní orgány adekvátně vycházely při hodnocení

spisového materiálu ze všech zjištěných skutečností a přijaly závěr, který má ve spisovém materiálu dostatečnou oporu.

22. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců a správným proto byl shledán závěr správních orgánů, že v daném případě byl dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 87f odst. 1 téhož zákona, když žalobce přestal v průběhu jeho pobytu na území splňovat podmínku stanovenou v § 15a zákona o pobytu cizinců.
23. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobce nesprávné hodnocení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a i když připouští, že žalovaný vyhodnotil tuto otázku obsáhleji než prvostupňový orgán, přesto má i posouzení žalovaného za nedostatečné, neboť nevzal v potaz, že jeho rodinné vazby na území České republiky tvoří pouze jeho partnerka, ale i všichni jeho sourozenci, kteří na území České republiky legálně pobývají.
24. Při posouzení této námitky soud předesílá, že rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek; proto může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak dílčí argumentaci podřízeného správního orgánu.
25. V posuzovaném případě se žalovaná námitkami žalobce, které se týkají dopadu rozhodnutí do rodinného a osobního života, zabývala na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde nejprve posouzení možného zásahu v prvostupňovém rozhodnutí označila za značně zkratkovité, a poté uvedla, že proto sama přistoupila k jeho kompletnímu doplnění. Žalovaná z informačního systému evidence cizinců zjistila, že žadatel v současné době na území pobývá na základě fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, vzniklé v důsledku jím podané žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie. Řízení o správním vyhoštění není s ním vedeno. Žadatel je svobodný a bezdětný a jeho rodiče pobývají v domovském státě, kam žadatel, jak sám uvedl, cestuje. Žadatel tedy již v současné době realizuje svůj soukromý a rodinný život i extrateritoriálně a vazby na domovský stát nebyly za dobu jeho pobytu na území nikdy zcela zpřetrhány. Žadatel je v produktivním věku a nebylo prokázáno, že by ho limitovalo jakékoli závažné zdravotní omezení, které by ho omezovalo ve zpětné integraci v domovském státě. Družka žadatele pak v rámci výslechu sama uvedla, že již v minulosti bez problémů udržovala extrateritoriální vztah. Nadto žadateli není zákaz pobytu na území udělen a může tedy z domovského státu na území pravidelně cestovat na základě krátkodobých víz k pobytu. Žalovaná s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009-65 dále konstatovala, že jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy však s důrazem na fungující (reálný) rodinný život (srov. např. rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1986 ve věci K. proti Spojenému království, stížnost č. 11468/85). Pojem soukromého života zahrnuje do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 12. 1992 ve věci Niemietz proti Německu, stížnost č. 13710/88). Žalovaná dále uvedla, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, avšak při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu.

26. V daném případě, za výše popsaných okolností, soud dospěl k závěru, že z údajů, které byly v rámci správního řízení zjištěny (viz výše), nelze usuzovat na nepřiměřený zásah rozhodnutí do rodinného či osobního života žalobce. Žalobce vytýká žalovanému v žalobě, že nevzal v potaz, že na území České republiky žijí jeho bratři a sestra. Sám na tuto skutečnost coby důvodu pro zásah do jeho rodinného života upozorňuje až v podané žalobě, nijak však tuto skutečnost nekonkretizuje, neuvádí bližší údaje, v čem by měl dopad napadeného rozhodnutí spočívat. Soud se tedy touto námitkou mohl zabývat v takové míře, která odpovídá obsahu a kvalitě námitky žalobce, který neargumentoval žádnými konkrétními fakty ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, nýbrž se omezil pouze na konstatování, že žalovaný se nevypořádal s tím, že má na území širší rodinu, tedy bratry a sestru. Za této situace, kdy v domovském státě pobývají rodiče žalobce, přitom žalobce do domovského státu opakovaně každoročně cestuje, což vyplývá z jeho výpovědi, na území České republiky nemá žádné takové vazby či potomstvo, které by musel zaopatřovat nebo vychovávat (jinými slovy nemá zde osoby, které by na něm takto byly závislé), je zletilý, svobodný a bezdětný, může z domovského státu na území ČR pravidelně cestovat na základě krátkodobých víz k pobytu, neshledává soud samotnou skutečnost, že na území České republiky žijí bratři a sestra žalobce, za natolik relevantní, aby tato skutečnost sama o sobě vyvolávala překážku vydání zamítavého rozhodnutí o žádosti žalobce. Soud dospěl k závěru, že za těchto okolností nebyl porušen čl. 8 Úmluvy, přičemž žalobce ani sám porušení uvedené mezinárodní úmluvy nijak nekonkretizuje. Žalobci napadeným rozhodnutím není znemožněno realizovat jeho soukromý a rodinný život ve smyslu článku 8 Úmluvy.
27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu